

van het goede

van zijn pen, menselijke, ja voddronkenheid d over-bescha-

choude, werd koning, tegen zeden en getalle, Diderot, n geen centra- kele, geen be- ten en werken, natuur en over- en: Terug tot s haar niet-ge- in hartslochten voort de groote bestaansrecht streden. In de a de branding gorgestevend te

de eeuw geen el en gleed er te, kil en koud ri, het midden geloof en het van het begin, ere standen, de besloten kring aan hun spot- verden er vor- lieu van groote e met de be- deeftijd op het

t, onbarmhartig en het geopen- stus zelf. Werd or koning Fre- niet de vinnige t zijn: Ecrasez den Christus? or onze tijd be- le de Fransche gen der maai- i in aanraking, kennen en het hartstochtelijk- jkheid van zijn de andere heeft hartig geselde.

og aan hangt, heeft gehangen, t, in zoodanige Christus alleen aishout en aan de afgoderij be- ke superstitie." door kerkva- komt Farel in

t hout zijn wij het hout ont- stof, die oor- ood, wordt het

en zegt: „Men er niet zooveel och ten kwade, om der kennis over elkaar te de Schrift doet, us tot zondaars d van Christus, gesteld worden. t in het hout, ar is voorwaar e verlossen dan e hout, dat er ezen zal, t i- ud is of dood

kerkvader Am- vinden van ooft.

est Helena ge- ises te zoeken. Ambrosius, niet hij den kwaden eeft de Heilige inspireerd zoals En ten tweede t inspireert om trijd met Zijn t: onze harten n af te trekken en onzichtbare, dat Helena het i zeggen van de Jeruzalem, ook demus, die er kruis weg te Jezus ook Zijn Christus den ge-

Grondstelling daarbij was: De natuurlijke toestand van den mensch is de onmisbare voorwaarde voor zijn zedelijkheid en voor zijn geluk.

Zoo voer door het vernolmd gebint der maatschappij een storm van opstandigheid. De mokerslagen der critiek dreunden neer op de oude kerk- en staatsvormen, waaruit alle bezieling, alle geestkracht, ja overtuiging geweken was.

Op Paedagogisch terrein brak de dag van Montaigne, van Locke aan. Op oud ijs vriest het licht, het humanisme van het heidendom woelt in de volkeren nog steeds na. Het Christendom heeft het bedwongen, niet uitgeroeid, dan alleen in Gods geheiligden, en dan nog slechts in beginsel. Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren. En zoo als bacillen, eerst sporadisch in het lichaam voorkomend, onder gunstige omstandigheden zich vermenigvuldigen en eindelijk het bestaan aantasten, ja verwoesten, zoo ook in het rijk der geesten. Montaigne, de oude vrijgeest, de twijfelaar, de fatsoenlijke bon-vivour, de cynische egoïst, was tijdgenoot geweest van onzen Prins Willem I. Zijn gedachten hebben een eeuw ongehinderd in beschaafd Europa kunnen doorsijpelen, want in het Fransch geschreven, was de taal geen beletsel en pas daarna deelde de Roomsche kerk ze bij de verboden lectuur in. Onder de mannen van studie zal dit weinig gegeven hebben. En uit hun kringen dalen toch altijd de geestelijke zegeningen, maar ook de vergifgassen der beschaving, op 't volk neer.

We bepalen ons nu alleen tot wat Montaigne over opvoeding en onderwijs schreef. Wat hij en straks Locke bepleitten voor de zonen van den adel, dat vertalen de paedagogen der Revolutie voor de opvoeding van de kinderen des „volks“, dat is van de burgerij. Montaigne wil de opvoeding en het onderwijs doen geven door een gouverneur. De ouders zullen niets doen dan de kinderen verwekelijken. In de scholen daartegenover is de tucht veel te hard en barsch. Hij zou in de school de Vroegde en de Vrolijkheid willen afbeelden en de Gratiën schilderen. Een gouverneur, de voortreffelijkste der menschen, moet voor dit ambt worden uitgezocht. De school doet niets anders dan woorden uit het hoofd doen nazeggen. „Zulke kennis is een waardelooze munt, voor alles onbruikbaar, dan alleen om te tellen en op te gooien“. „Wie mager zijn, dragen gevulde kleeren, wie schraal van geest zijn, gebruiken gezwoolen woorden“. Een goed gouverneur zal de leerling zelf de dingen doen onderzoeken, kiezen en onderscheiden. Beter is een goed dan een vol hoofd. „De

kruisigde zoo hoog heeft geroemd, hij heeft wel geschreven, dat hem boeken, perkamenten en een reismuntel zonden gebracht worden. 't is wel een wonder, dat hij niet veelmeer gevraagd heeft, dat het kruishout hem zou worden gebracht. Diezelfde Paulus berispt wel scherp het veinzen van Petrus en allen, die de besnijdenis willen invoeren, waarom berispt hij niet degenen, die het kruis in den grond laten verrotten?

Helena, in plaats van het kruis te zoeken en de nagelen aan Constantijn voor zijn paard en zijn helm te geven, had beter gedaan als zij er op gewerkt had, dat haar zoon in het openbaar Christus beleed, zich liet doopen en het avondmaal gebruikte, waar hij mee gewacht heeft tot zijn laatste levensdagen.

Door Ambrosius wordt Helena aldus sprekende ingevoerd: „Ik zoek het teeken der verlossing en ik vind het niet. Ik zit in koninkrijken en het kruis des Heeren ligt in het stof; ik ben in koninklijke hoven en de triomf van Christus is in het puin; die is nog verborgen en de palm des levens is verborgen. Hoe kan ik mij vrijgekocht achten, als het rantsoen niet gezien wordt?“

Farel vraagt: Moet Christus alleen haar niet voldoende zijn, zooals Hij aangeboden en medegedeeld wordt aan alle geloovigen door het Evangelie en de sacramenten? Welk teeken der verlossing vraagt ze meer? Is het geen groote afaad, te zeggen, dat de triomf van Christus verborgen is? Niets is meer in het licht gezet in de hemelen dan de overwinning van Jezus Christus. En op aarde was er nooit iets, dat zoo op den voorgrond is geplaatst als de triomf van Christus. Want door het Evangelie wordt hij gepredikt over heel de wereld en alles roept er van, zoo door boeken als door stemmen. En die arme zottin, denkt ze door het hout het rantsoen te zien? Men moet het rantsoen zien door het Evangelie en door de zuivere prediking van het levende Woord Gods en door de heilige sacramenten. Men moet het zien met het oog des geloofs; dan zal men in waarheid oordeelen, dat men is vrijgekocht.

Voorts heeft volgens Ambrosius Helena tot den duivel gesproken: „o duivel, ik zie wat gij gedaan hebt: het zwaard verstopt, waarmede gij gedood zijt!“

Welk een domheid is het, zoo roept Farel uit, het hout het zwaard te noemen, waarmee de duivel gedood is! Het materiele hout, dat zonder leven is en zonder ziel, aan bederf onderhevig en zonder verstand, zal dat het vermogen hebben den duivel te doden, die geest is? Er is wel een

bijen zweven her- en derwaarts over de bloemen; maar wat ze opzuigen verwerken ze tot eigen honig.“

„Voor hen die leeren willen, is het gezag van den onderwijzer meestal schadelijk.“

't is alles moderne verandering uit niet-Christelijke ideeën spruitend.

De lichamelijke opvoeding mag niet verzuimd worden. „Het is niet voldoende de ziel van het kind krachtiger te maken, ook zijn spieren moeten gestaald worden, om goede dienaren voor haar te zijn; alleen kan de ziel haar taak niet af“.

Volgens Plato moesten beide „gelijkmatig geleid worden, als twee paarden, aan dezelfde disselboom gespannen“.

Zoo is Montaigne de man, die voor alles een opvoeding tot zelfstandigheid eischt, de vorming en harding van het lichaam wil, de zedelijke vorming boven de intellectuele stelt, de opvoeding tot handelen verheft boven de mededeeling van onvruchtbare kennis. Het zijn gedachten, die Locke herhalen, die Rousseau verbreiden zal.

STRIKWERDA.

STEMMEN UIT 'N ONZE KERKEN

De Padvinderij.

Ter illustratie van het feit, dat tegenwoordig door verscheidenen de zedelijke vorming der jeugd wordt nagestreefd, besprak Dr Kraan in het nr. van 12 Febr. de padvinderij.

Als leider van de Utrechtsche Gereformeerde Groep, die in dat art. genoemd werd, heb ik, eerst met belangstelling, daarna met stijgende teleurstelling, van dit art. kennis genomen.

Waar mij bleek, dat verschillende vooraanstaande personen in ons Gereformeerde Padvinderswerk h. t. st., met mij van meening waren, dat toelichting en rectificatie van dit artikel noodzakelijk waren, daar heb ik vrijheid gevonden voor het onderstaande Uw aandacht te vragen.

De padvinderij, die in 1927 1.700.000 leden telde, telt thans ver over de 2.000.000 jongensleden. Voegt men daarbij de 1.000.000 meisjesleden, dan blijkt, dat de geheele stichting van Baden Powell thans over de 3.000.000 actieve leden telt. Hiermee is de padvinderij verreweg de grootste internationale beweging op jeugdgebied.

De theorieën van Baden Powell worden dagelijks door honderdduizenden leiders en leidsters aan de praktijk getoetst en steeds weer treft men in de leidersbladen woorden van groote bewondering voor de genialiteit van den oprichter aan.

Natuurlijk staat een groot aantal eerste klas paedago-

ander zwaard nodig dan van hout. Maar waar ziet men meer den duivel als levend, dan juist daar, waar de zwaarden van Helena zijn, n.l. de kruisen? De paus — hij draagt het drievoudige kruis, zijn kroon zit stikvol met kruisen en hij is er mee bezaaid tot zijn pantoffel en — Farel is evenmin zachtzinnig in zijn uitdrukkingen als Luther en Calvijn — kan er een levender duivel zijn dan hij is? En heeft de mis niet meer kruisen dan al het overige der papisterij? En waar is de duivel meer levend, heerschend en overwinnend dan daar?

Farel maakt ook meer dan eens de opmerking, dat het kruis, wel verre van in de plaats van Christus gesteld te kunnen worden, juist den Heiland heeft gemarteld.

„Wij hebben evenmin behoefte aan het hout van het kruis als aan Judas of Pilatus of anderen, die den Heiland hebben gepijnigd. Dat hout heeft het wel niet geweten of gewild, maar het is toch door menschen opgericht, die zich door Satan lieten leiden. Jezus zou zichzelf nooit aan het kruis hebben gehangen. De boezen hebben hem aan het kruis gebracht en de goeden, de ware dienaars Gods, hebben Hem er juist afgenomen en hebben daarmee het kruis ontdaan van het eenige, dat goed en heilig, rein en te prijzen is.“

Farel bestrijdt echter niet alleen alle vereering van het kruis, maar wil ook, dat de kruisen en crucifixe geheel zullen worden weggedaan.

Hij wijst er telkens op, dat het hebben van kruisen niet geboden is in de Heilige Schrift. En de Schrift bevat toch alle dingen, die wij moeten weten tot onze zaligheid en tot den dienst des Heeren. „God heeft het nooit aan de vrijheid van het schepsel overgelaten zich te gedragen in den dienst van God zooals het hem goed zou dunken, maar heeft altijd wet en regel gegeven, waarnaar Hij gediend wil worden. En daarom heeft Hij altijd veroordeeld en zal Hij veroordeelen allen, die Hem gediend hebben en zullen dienen naar een andere leer dan die Hij heeft bevolen. En hoemeer God aan Zijn schepselen openbaart, des te meer vraagt Hij van hen. Daarom moet men niet twijfelen of na de zeer duidelijke openbaring in Zijn Zoon Jezus Christus vraagt Hij des te meer, dat allen Hem gehoorzaamheid bewijzen naar het Evangelie.“

Met beslistheid keert hij zich dan ook tegen de „gematigden“, die wel het misbruik verwerpen, maar de kruisen en crucifixe willen behouden.

„Daar ze niet door het Woord Gods zijn geboden,

gen de beweging ten dienste wanneer het er om gaat of de details uit paedagogisch oogpunt al of niet verdedigbaar zijn.

En zóó is dit werk, in 1907 heel in het klein begonnen, uitgegroeid tot de groote geconsolideerde wereldorganisatie van nu.

We moeten echter op enkele bijzonderheden in dien groei de volle aandacht laten vallen, daar anders de huidige samenstelling tot foutieve conclusies zou leiden.

Bij dergelijke bestudeering springt het direct in het oog, dat Baden Powell zijn werk aanvankelijk zuiver nationaal dacht en in het geheel niet vermoedde, dat zijn werk internationale betekenis zou krijgen.

Er werd vanuit Engeland dan ook niet het minste gedaan voor propaganda in het buitenland.

Desondanks ontstonden in andere landen padvindersorganisaties.

Het bleek, dat deze plant zoo goed in allerlei bodem aardde, dat de groei Baden Powell zelfs overrompelde.

De internationale organisatie kwam eerst veel later tot stand.

Wel werd in de Dominions propaganda gevoerd en ook Amerika, dat als Engelsch sprekend volk, de handboeken veel gemakkelijker kon bestudeeren, stond rechtstreeks voor propaganda open. Voeg daarbij, dat de propaganda in Amerika direct „Amerikaansch“ gevoerd werd, gesteund door de regeering, en we verwonderen ons niet, dat de padvinderij in Amerika 1.000.000 leden ongeveer telt.

Tel hierbij de 700.000 Engelschen en Dominionbewoners en direkt komt de vraag op, hoe het komt, dat de rest van de wereld „slechts“ 400.000 padvinders telt.

Azië en Zuid-Amerika vallen natuurlijk door hun bijzondere toestand voor een groot gedeelte af, evenals groote stukken van Afrika. Toch zijn daar in de beschaafde gebieden wel flinke organisaties.

Maar deze vallen voor een groot deel onder de Dominions en tellen bij de 400.000 niet mee.

Rest dus Europa. En daar heeft de methode der padvinderij groote ingang gevonden. Alleen, bij oppervlakkig onderzoek vergeet men, dat de groote Duitse organisaties voor het overgrote deel om politieke redenen niet bij het Internationaal Bureau zijn aangesloten, dat in Italië de groote bloeiende organisatie, als zoovele jeugdorganisaties door Mussolini is onthouden en dat in Rusland de miljoenen tellende communistische jeugdorganisatie voor een belangrijk deel de padvindersmethode overgenomen heeft.

We komen nu tot de padvinderij in ons land. Laat ik eerst even eenige fouten en onnauwkeurigheden mogen recht zetten.

1. Een hopman moet niet 20, maar 21 jaar zijn.
2. Het centraal Magazijn te Amsterdam is reeds enkele jaren door het Scout Shopdepot te Den Haag vervangen.
3. De cursus te Ommen is geen opleiding tot hopman, maar één der drie gedeelten waaruit de Wood Badge voor leiders en leidsters in het algemeen bestaat. Houders en houdsters van deze W. B. moeten voldoen aan de eischen van de cursus te Ommen, van een schriftelijke cursus en aan de praktijk van hun werk gestelde eischen. Een soort padvinders „doctoraat“.

en er zoodanige afgoderij mee wordt gepleegd, kan ik niet goedvinden de meening van hen, die het genoeg achten het misbruik te veroordeelen en te leeren, dat men zich hiervoor in het vervolg wachte, maar die blijven dilden de stof der dwaling en de instrumenten, die er toe dienen“. Die „gematigden“ denken al heel weinig aan de natuur der menschen. „Want men mag zeggen wat men wil, zoo de dingen niet van God verordineerd zijn en ingevoerd naar Zijn Woord, doch uitgevonden zijn door Satan en alleen dienen om tot bijgeloof en afgoderij te verleiden, 't is heel zeker, dat als men ze laat bestaan, Satan altijd het middel zal vinden om zich er van te bedienen. En dat aan den anderen kant de natuurlijke neiging van den mensch, daar ze waarlijk slecht is, altijd maken zal, dat zulke dingen tot het kwade leiden“.

De gematigden spreken wel van „vrijheid“. Maar een vrijheid om in de kerk te onderhouden wat niet van Christus is en van Zijn Evangelie, is een vrijheid, gesmeed in de diepten der hel. Ze maakt ons vrij, maar waarvan? Juist van de onderworpenheid aan Christus; en ze maakt ons tot dienstknechten van Satan.

Hij bestrijdt ook de beschouwing, dat de beelden en kruisen als boeken der arme lieden mogen behouden worden. Eigenaardig merkt hij op: de vrouwen, al zijn ze vrijgekochten door het kostbaar bloed van Jezus Christus en al hebben ze nog zoo'n groote kennis van het Evangelie, missen toch het recht om in de samenkomsten der gemeente te leeren; en zullen dan „boomstammen“ door onze sufferij dat voorrecht hebben? Men moet de volken, die Jezus Christus heeft vrijgekocht, wel dom zien als boomtronken en houten stammen en wel met hen spotten, als men ze meent te moeten onderwijzen met houten beelden of andere dergelijke dingen, die niet van God zijn verordineerd.

Hij wijst o.a. op het voorbeeld van Hiskia, die de koperen slang, nog wel op Gods bevel en door een dienstknecht Gods gemaakt, verbrijdelde. Hiskia stelde er zich niet mee tevreden tot het volk te zeggen, dat het niet moest voortgaan er eer aan te bewijzen. Zoo is het de plicht der Christelijke vorsten, dat zij de crucifixe en kruisen wegnemen. En daar het Evangelie heerlijker is dan de wet, de aanbidding in geest en waarheid zuiverder en waardiger dan die te Jeruzalem, zijn alle ware dienstknechten Gods nog veel meer gehouden hun stem te verheffen tegen alles wat strijdt met de zuiverheid des Evangelies, dan Hiskia gehouden was tot wat hij gedaan heeft.

J. THJIS.

4. Een hofman wordt niet aangewezen door het hoofdkwartier. De leiders en leidsters worden voorgesteld door het betrokken groepcomité, de plaatselijke afdeling draagt voor, terwijl het hoofdkwartier een volmacht uitreikt.

5. Waar verwacht wordt, dat de jongen de padvinderswet ook, en misschien wel in de eerste plaats, in zijn dagelijksche leven in praktijk zal brengen, zal ieder begrijpen, dat daar de uniform niet voor dient. De uniform dient in de eerste plaats als eenvoudig, stevig pak, dat berekend is op het buitenwerk. Het bevordert verder de opheffing van het standsverschil, bevordert de voor den jongen zoo aantrekkelijke sfeer van romantiek en, nu het uniform er is, het geeft de gelegenheid om den jongen een zichtbare belooning te geven voor betoende activiteit. Deze belooning in den vorm van een vak of klasseinsigne, die het best te vergelijken zijn met de daarmee parallel loopende onderscheidingsteekens van brandweer, politie, marine en leger, leggen den jongen aan den anderen kant de verplichting op om anderen te helpen met de door hem verkregen kennis.

6. Wanneer een jongen een klasse-insigne gehaald heeft, wordt hem natuurlijk geen vakinsigne op de mouw gehecht!

7. De leeftijds-indeling is niet 9—12; 12—17 en 17 en ouder, maar 8—12; 11—... en 17 en ouder. Vooral de overgang van verkenner tot voortrekker is zeer individueel.

8. Wanneer de lezer van Dr Kraan's artikel niet begrijpt wat hij van de zin: „Hiertoe moeten dienen de dieren-symboliek met het hullen” moet maken, dan zal geen enkele padvinder hem dat kwalijk nemen. Waarschijnlijk is hier bedoeld, en dat geldt dan alleen voor de welpen, het aanvangsceremonieel op de welpenbijeenkomst, waarbij de horde-roep van de wolven nagebootst wordt. (Wanneer U er even aan denkt, hoe graag een jongen van die leeftijd zichzelf in zijn fantastische spelen tot sissende locomotief, brullende leeuw of sluipende tijger promoveert, dan zult U ook aanvoelen waarom de hullende wolvenroep zoo goed past in het kinderspel, dat met de jongens gespeeld wordt).

9. De cijfers. Op de veronderstelde cijfers van 1927 kan men moeilijk ingaan. Telde de beweging in 1927 350 leiders en 4500 padvinders, thans telt het werk 750 leiders en ongeveer 9000 padvinders.

De beweging is dus sedert 1927 verdubbeld!

Ons Gereformeerde werk is van 50 tot 75 uitgegroeid, terwijl in het afgelopen jaar ook een meisjesroep is opgericht, zoodat van flinke groei getuigd mag worden. Hoe komt het, dat de Padvinderij in Nederland allang niet groter is?

We kunnen direkt eenige hoofdfactoren aanwijzen.

In de eerste plaats de hopeloze veranippering, die in het begin als echt Hollandsch optrad. En in de tweede plaats een groot aantal leiders en bestuursleden, in het begin, die het allen veel beter wisten dan Baden Powell, die redetwisten over de belofte, die wijzigingen in de padvinderswet voorstelden, die met hun onrijpe kennis inzake de padvinderij over de waarde van het patrouillesysteem en de diensymboliek theoretiseerden, die, zonder het spel aan den lijve ondervonden te hebben, over de waarde ervan voor jongens kwasi-paedagogische luchthallonetjes oplieten, kortom, doordat mensen, die volstrekt niet op de hoogte waren, zich tot oordeelen bevoegd waanden nadat ze enkele boekjes over het werk hadden doorgewerkt.

Hoe komt het, dat het werk thans zoo goed vooruit gaat?

Ten eerste door de ééne krachtige organisatie, die ieder vrij laat wat het religieuze gedeelte betreft (een vrijheid, die door Roomschen, Hervormden, Israëlieten, Gereformeerden en Lutheranen dankbaar aanvaard wordt om in eigen kring een eigen religieuze basis te scheppen, iets, wat niet alleen toegestaan wordt, neen, iets wat verwacht wordt van de speciale groepen).

Ten tweede, doordat de besturen thans een „helpende” taak hebben, waardoor het eindeloze geredeneer sterk beperkt is en

Ten derde, doordat het meerendeel der leiders van nu, uit de beweging zelf is voortgekomen. Ze hebben de beweging aan den lijve ondervonden, kennen door eigen ervaring de waarde van wet en belofte, ook voor henzelf, en zijn door hun grotere ervaring in het werk veel voorzichtiger in hun oordeel.

De tegen de padvinderij in het algemeen aan te voeren bezwaren gelden, wat het religieuze gedeelte betreft, niet voor de speciale groepen.

Wanneer men bij de algemeene organisatie constateert, dat daar geen behoorlijke godsdienstige grondslag aanwezig is, dan hebben de speciale groepen toch zeker recht op vermelding van hun wel aanwezige godsdienstige grondslag. Die grondslag luidt bij de G. J. M. V. padvindersvereniging:

„De grondslag van de vereniging is de erkenning der Schriften van het Oude en Nieuwe Testament als het Woord van God, en van onzen Heer Jezus Christus als den Algenoegzamen Zaligmaker en God geopenbaard in het vleesch”.

De Gereformeerde groepen in Utrecht staan, daar leiders en bestuur Gereformeerd moeten zijn, op de Gereformeerde Grondslag. Als zelfstandig onderdeel der G. J. M. V. padvindersvereniging onderschrijven ze ook bovenstaande grondslag. Laat ik verder wat het Gereformeerde werk betreft, mededeelen, dat de Gereformeerde predikanten Dr J. H. Telkamp en Dr H. Kaajan zitting hebben in ons bestuur en, naar ik hoop, ernstig zullen waken, dat geen pelagiaansche en methodistische ketten in de Gereformeerde harten en hoofden zullen ingevoerd worden. Waar verder nog negen Gereformeerde Kerkeraadsleden hun kinderen aan al die „govaren” stellen, daar moet het U toch wel geruststellen, dat in de afgelopen twee jaar ons als leiders GEEN ENKELE KLACHT over geestelijke afdoeling bereikte.

Uit wat verder reeds opgemerkt is over de verbreiding der Padvinderij mag blijken, dat de Padvinderswet niet gemaakt is voor heidenen en Mohammedanen, evenmin als de twaalf artikelen des Geloofs bijv. opgesteld zijn voor de talrijke secten en dwaalleeren die deze artikelen ook aanvaarden.

De vraag is niet, wie deze artikelen kunnen aanvaar-

den, maar of de Gereformeerde Kerk ze kan aanvaarden. Zoo staat het ook met de Padvinderswet.

Zooda de twaalf artikelen niet voldoende zijn, maar door andere belijdenisschriften wordt aangevuld, zoo ook weest iedere Christelijke leider dat de Padvinderswet niet voldoende is, dat heenwijzing naar de Tien Geboden noodzakelijk is.

We verheugen er ons in, dat bijv. de Roomschen de twaalf artikelen aanvaarden.

Zoo kan men zich ook verheugen, dat Mohammedanen en heidenen naar de in ieder geval algemeen Christelijke beginselen van padvinderswet en belofte willen gaan leven:

Laat ik hier even iets mogen aanhalen uit een toespraak van Baden Powell:

„Denk voor een oogenblik aan je belofte. Ik belooft op mijn eer ernstig te zullen trachten. Al ben je niet in staat om veel te doen, laat ieder van jullie er aan denken, dat je altijd ernstig kunt trachten.

Je belooft je plicht te doen tegenover God. Heb God lief en je naaste als jezelf... en doe ten allen tijde wat je kan voor ieder die je ontmoet.

Tenslotte, gehoorzaam de padvinderswet. Langs deze weg kan ieder van jullie hoe klein of jong of zwak je ook bent meehelpen aan het tot standkomen van het grootste in deze wereld, het Koninkrijk Gods.”

Hieruit blijkt wel ten duidelijkste, dat Baden Powell een algemeen Christelijke beweging heeft willen stichten. Telkens grijpt hij dan ook terug op de samenvatting van de 10 geboden zooda Jezus ons in Zijn „God lief hebben boven alles en Uw naaste als u zelve” geleerd heeft.

Wat het samenleven met andersdenkenden betreft, dat bezwaar wordt door ons onder de oogen gezien en we meenen, dat de oplossing zooda de Padvinderij die geeft, namelijk het oprichten van zelfstandige verenigingen, dit bezwaar voldoende ondervangt.

Het contact met andersdenkenden is veel geringer dan bijvoorbeeld in verenigingen als de Chr. Reisveren., Oranjeveren., Oratoriumveren. of de algemeene verenigingen als Vrijwillige Landstorm en Burgerwacht, verenigingen waarbij men rustig over het veel sterker aanwezig zijnde bezwaar heenstapt.

Wat de verhouding tot het gezin betreft, dit is een bezwaar dat we deelen met in de eerste plaats de school, die ongeveer op de geheele week beslag legt en de grootste tijd dat de kinderen thuis zijn vaak nog opeischt voor huiswerk. Maar dat bezwaar wordt rustig aanvaard. Verder geldt dat ook voor Knapenveren. en Meisjesveren., voor muzikale en cathedisch onderwijs.

En dat bezwaar wordt veranderd in een verdienste wanneer men bemerkt, dat de Zaterdagmiddag (de voor de padvinderij het meest gebruikte tijd) in bijna geen enkel gezin tot zijn recht komt.

Alles te saam genomen biedt de Padvinderij een systeem dat door vele Gereformeerden in Utrecht, maar ook daarbuiten (we denken aan een man als Zijne Excellentie A. W. F. Idenburg, die raadman der N.P.V. is) aanvaard wordt en naar we hopen door nog vele andere Gereformeerden aanvaard zal worden.

A. M. KAAJAN.

(Van Beeck Calkoengroep, Utrecht.)

Het is billijk, dat in „De Reformatie”, die een tribune wil zijn, ook een voorstander van de padvinderij zijn stem laat hooren. Desniettemin valt er over het stuk van den heer Kaajan wel het een en ander te zeggen. Indien ik hierover een debat openen mocht, zou ik minstens evenveel plaatsruimte moeten opeischen als hij. Daarom volsta ik met enkele korte opmerkingen.

1o. De enkele onjuistheden, die de heer K. in mijn beschrijving van de Nederlandsche organisatie meende te kunnen constateeren, en die overigens aan het wezen der zaak weinig of niet toedoen, zijn gegevens, die ik ontleend heb aan geschriften die mij kort voor het schrijven van mijn artikel door de N. P. V. zijn verstrekt.

2o. De verklaring, die de heer K. van het gebruik van uniform en diensymboliek geeft, is er een van hem persoonlijk en misschien van nog anderen met hem, maar niet de algemeene heerschende. Ik verwijs o.a. naar wat Roomsche voorstanders van de P. V. hierover geschreven hebben.

3o. De grondslag der Geref. P. V. moet uit de allerlaatste weken zijn. Want toen ik enkele maanden geleden nadrukkelijk informeerde naar de basis of doelstelling van de Gereformeerde groep te Utrecht, is het de heer K. geweest, die mij mededeelde, dat iets dergelijks niet bestond, want dat men het Gereformeerde karakter der groep zocht in het kerkelijk lidmaatschap der leiders. Trouwens, door genoemde basis te aanvaarden, heeft men nog niet aangetoond, dat het P. V. systeem dat men volgt, hiermee in overeenstemming is.

4o. De heer K. noemt wel enkele namen, die waarborg geven, dat geen pelagiaansche en methodistische ketten in de Geref. harten en hoofden zullen ingevoerd worden; maar hiermee heeft hij nog niet de stelling weerlegd, dat het systeem der P.V. pelagiaansch of methodistisch is. Van deze hoofzaak der heele kwestie maakt hij zich af met de vermelding van enkele predikanten en ouderlingen, maar niet met zakelijke argumenten. Het eenige, wat hier als zakelijk argument zou kunnen gelden, pleit niet voor zijn, maar voor mijn mening. Het is zijn mededeeling, dat de P. V. een dergelijke methode van jeugdvorming biedt, dat zij ook voor millicenen Russische communisten bruikbaar is.

5o. Ik schreef niet, dat de P. V. wet gemaakt is voor Joden en Mohammedanen, maar wel, dat ze in zulke termen is opgesteld, dat ieder haar gebruiken kan. En dit geeft de heer K. feitelijk toe. Zijn voorbeeld van Baden Powell bevestigt mijn bewering, dat de preek soms min of meer christelijk uitvallen kan, maar dat de tekst modern is.

6o. De parallel tusschen de Twaalf Artikelen en de P. V. wet gaat niet op.

a. Omdat de 12 artikelen niet gemaakt zijn om de geloofsverschillen tusschen Roomschen, Gereformeerden, Lutheranen, enz. weg te werken, maar de oer-belijdenis vormen, waarmee de heele christenheid begonnen is; terwijl de P. V. wet zoodanig geformuleerd werd, dat bestaande geloofsovertuigingen weggewerkt of gecamoufleerd worden.

b. Omdat de 12 artikelen in den loop der eeuwen onveranderd zijn gebleven, terwijl de oorspronkelijke formulering der P. V. wet van Baden Powell reeds door een andere is vervangen; een wijziging, die de heer K. toch geen verbetering vinden zal.

c. Omdat de 12 art. een positief christelijk karakter dragen en de formulering der P.V.-wet op z'n zachtst gesproken a-christelijk is.

d. Omdat de 12 art. nog nooit, zooda de P.V.-wet, gebruikt zijn om ook niet-christenen en zelfs communisten met christenen in één organisatie te verbinden.

e. Omdat de 12 art. een kerkelijke belijdenis zijn en de P.V.-wet een pedagogisch middel is, om in korte duidelijke termen de jonge menschen in te prenten hoe ze moeten zijn.

7o. Ook de vergelijking met de Chr. Reisveren. e.d. gaat niet op, omdat wat in 'eene geval misschien kan, nog niet mag in een vereniging die zich met de zedelijke vorming der jeugd belast.

8o. Al evenmin kan 'er mee door, alsof de P.V. 't zelfde zou mogen opeischen als school of katechisatie, gesteld al, dat haar verhouding tegenover 't gezin alleen in de onderlinge tijdverdeling bestaat.

9o. Eindelijk constateer ik, dat de heer K. zwijgt over het bezwaar, dat Roomschen, Gereformeerden enz. ten slotte staan onder leiding van een neutraal hoofdkwartier. Een bezwaar, dat de Roomschen in ons land zoo ernstig voelden, dat een deel van hen hierom liever niet aan de P.V. wil meedoen, en een ander deel lang geaarzeld heeft eer het zich in de nationale organisatie liet opnemen.

E. D. KRAAN.

Wysgeerige elementen in de Christelijke theologie.

Hieronder geef ik een artikel van Prof. Dr C. J. H. de Wet, dat onder den titel: „Wysgerige elementen in de Christelijke theologie” verschenen is in „Die Wagtoring”, Sept. 1931. Het artikel zal misschien aan sommige van onze lezers eenige inspanning kosten; toch neem ik het op, omdat ik geloof, dat de erin uitgesproken gedachten, niet alleen velen zullen interesseeren, doch ook nauwgezette overweging verdienen. Het terrein, waarop het artikel zich beweegt, is door ons nog pas in later tijd betreden, en elke stap vraagt onverslapte zelfcontrole.

Prof. de Wet schrijft dan:

Aan die end van ons artikel oor Karl Barth in die laatste uitgawe van ons blad het ons gesê: „Barth dink heidens-wysgerig en nie Christelik-theologies nie. Die groot ongeluk van die Christelike teologie is, dat sy beoefenaars — altans die grotes onder hulle — eers heidens-wysgerig en toe Christelik-theologies opgelei is. Die gevolg hiervan is, dat hulle hulself nooit volkome kan loswing uit die wysgerige denkwysie nie... Die suiwer verhouding tussen teologie en wysbegeerte is die groot eis vir die Chr. teologie in die toekoms”.

Die suiwer verhouding tussen teologie en wysbegeerte — dis die moeilike saak waarvoor ons staan. Dis die twee oudste wetenskappe. In die loop van die tyd het hulle mekaar afwisselend bestry en omhels — dan was die wysbegeerte „ancilla theologiae” (slaf van die teologie) en dan weer was die teologie „ancilla philosophiae” (slaf van die wysbegeerte).

By die ou Heidendom was die verhouding tussen die twee nie so moeilik nie, want albei het uit die mens voortgekome — die teologie in die vorm van die fabelleer was die oudste en later het die wysbegeerte gekom as 'n loutering van die teologie deur die wysgerige denke. Maar omdat die wysbegeerte nie 'n hoër lig' gehad het nie as die menslike denke, het dit altyd ook maar weer gesind in fabelagtigheid. Die ou heldere wysgeer het gemeen, dat die teologie „geloof” was terwyl sy wysbegeerte „wete” of kennis was; maar in werklikheid het albei maar ewemin „wete” en eweveel „geloof” bevat. Die verskil was net dat die een (teologie) uit die hart en die ander (wysbegeerte) uit die hooft van die mens ontstaan het, maar albei het eweveel „geloof” en ewemin „wete” bevat.

Met die koms van die Christendom egter het die verhouding tussen teologie en wysbegeerte baie moeiliker geword, omdat die Christelike teologie sy stof moet put uit die Openbaring van God soos bevat in die Bybel, terwyl die wysbegeerte sy stof bly put het uit die menslike denke.

'n Christelike wysbegeerte het daar ongelukkig nooit ontstaan nie tot vandag toe nie; wel was daar christene wat wysgerig gedink het; soos b.v. Augustinus, maar 'n wysgerige stelsel vanuit Christelike standpunt bewerk het daar nie gekom nie.

*) Hooger licht.

Die ge-
verre di-
het — e-
rakingsp-
bestry-
word.

Die la-
Hierdi-
aan die-
bet dit i-
volwasse-
en dit s-
moes ni-
dag nog
vakke va-
— en di-
Al is
ek ge-
in die
Ons
meel g-
moet by-
teriel
logie (n-
teologie
die Chr-
te word
geval is
Chr. dei-
het dat
bestaan
studie f-
nog Chr-
n feit d-
bestaan
sy teolo-
en sy h-
aanstip-
op die
begin

Die vi-
pagaerte
vraag w-
lig van
prober
vraag i-
solute 8
2) God i-
van ont-
is dit o-
in die
afkomst
Aquino
is en v-
gevind
bybels
selwig
duidelik
van die
liker. Di-
zijn, die
bevestig
eiens
maak; i-
dit is n-
wesen
4:24),
mensl
God is
maar d-
solute 5
Alles
denkbaa

Die ge-
verre di-
het — e-
rakingsp-
bestry-
word.

Die la-
Hierdi-
aan die-
bet dit i-
volwasse-
en dit s-
moes ni-
dag nog
vakke va-
— en di-
Al is
ek ge-
in die
Ons
meel g-
moet by-
teriel
logie (n-
teologie
die Chr-
te word
geval is
Chr. dei-
het dat
bestaan
studie f-
nog Chr-
n feit d-
bestaan
sy teolo-
en sy h-
aanstip-
op die
begin

Die ge-
verre di-
het — e-
rakingsp-
bestry-
word.

Die la-
Hierdi-
aan die-
bet dit i-
volwasse-
en dit s-
moes ni-
dag nog
vakke va-
— en di-
Al is
ek ge-
in die
Ons
meel g-
moet by-
teriel
logie (n-
teologie
die Chr-
te word
geval is
Chr. dei-
het dat
bestaan
studie f-
nog Chr-
n feit d-
bestaan
sy teolo-
en sy h-
aanstip-
op die
begin

Die ge-
verre di-
het — e-
rakingsp-
bestry-
word.

Die la-
Hierdi-
aan die-
bet dit i-
volwasse-
en dit s-
moes ni-
dag nog
vakke va-
— en di-
Al is
ek ge-
in die
Ons
meel g-
moet by-
teriel
logie (n-
teologie
die Chr-
te word
geval is
Chr. dei-
het dat
bestaan
studie f-
nog Chr-
n feit d-
bestaan
sy teolo-
en sy h-
aanstip-
op die
begin

Die ge-
verre di-
het — e-
rakingsp-
bestry-
word.